

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 30 juli 2010 in
zaak nrs. 10/13063 en 10/13066 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 april 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft zich desgevraagd nader uitgelaten, waarop de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister) desgevraagd heeft gereageerd.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 8 april 2010 is een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen, omdat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van deze aanvraag. Vaststaat dat de vreemdeling niet aan Griekenland is overgedragen. Uit een door de minister overgelegde, door de vreemdeling ondertekende vertrekverklaring blijkt dat de vreemdeling op 2 november 2010 met behulp van de Internationale Organisatie voor Migratie vanuit Nederland vertrokken is naar zijn land van herkomst, Iran. Onder deze omstandigheden heeft de vreemdeling geen belang bij beoordeling van het door hem ingestelde hoger beroep tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van 30 juli 2010.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. D. van Leeuwen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

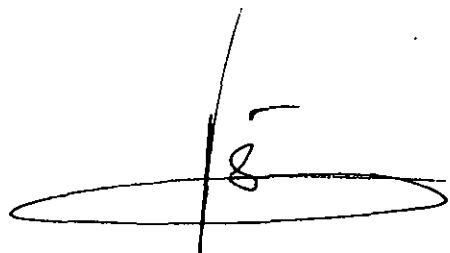
w.g. Van Leeuwen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 december 2011

373.

Verzonden: 14 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

30. JUL. 2010 14:25

NR. 792 P. 3/9

4

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 30 juli 2010

Inzake

geboren op
nationaliteit Iraanse.
verblijvende te
verzoeker,
gemachtigde mr. A.A.W.A. Vissers,

tegen

de minister van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. M.F. van der Lubbe.

Procesverloop

Bij besluit van 8 april 2010 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen, omdat Griekenland verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan.

Verzoeker heeft op 8 april 2010 tegen dit besluit beroep ingesteld, hetgeen is geregistreerd onder zaaknummer AWB 10/13063.

Tevens heeft verzoeker de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om hangende het beroep een voorlopige voorziening te treffen, geregistreerd onder zaaknummer AWB 10/13066.

Het verzoek om een voorlopige voorziening is behandeld op de zitting van 16 juli 2010, waar verzoeker is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep

30. JUL. 2010 14:25

NR. 792 P. 4/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

2

bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, van de Awb. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

3. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag, ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

4. Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat het overnameverzoek, gelet op de termijn in artikel 17, eerste lid, van Vo 343/2003, te laat is ingediend. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

5. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van Vo 343/2003 kan de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, om overname verzoeken en is de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan indien binnen drie maanden geen verzoek tot overname van de asielzoeker wordt ingediend.

6. Niet in geschil is dat 15 oktober 2009 de datum is waarop verzoeker moet worden geacht een asielverzoek te hebben ingediend. Daaruit volgt dat het overnameverzoek van 15 januari 2010 binnen de termijn van drie maanden na indiening van het asielverzoek is ingediend. Daarbij is van belang dat ingevolge artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van Vo 343/2003 de dag waarop een gebeurtenis of handeling plaatsvindt niet wordt inbegrepen bij een in de Vo 343/2003 in dagen, weken of maanden omschreven termijn die ingaat op het ogenblik waarop een gebeurtenis of een handeling plaatsvindt. Het betoog van verzoeker faalt derhalve.

7. Griekenland heeft niet (tijdig) gereageerd op het overnameverzoek van 15 januari 2010, zodat Griekenland op grond van artikel 18, zevende lid, van Vo 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van het door verzoeker in Nederland ingediende asielverzoek.

8. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat, ondanks dat Griekenland verantwoordelijk is voor zijn asielverzoek, verweerder dit verzoek inhoudelijk dient te behandelen, omdat concrete aanwijzingen bestaan voor twijfel omtrent de vraag of Griekenland zijn verdragsverplichtingen jegens verzoeker zal naleven. In dit verband heeft verzoeker onder meer verwezen naar:

30. JUL. 2010 14:26

NR. 792 P. 5/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

3

- rapporten van Pro Asyl van oktober 2007 en 1 november 2008;
- het rapport van de European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (hierna: CPT) van 8 februari 2008;
- het rapport van T. Hammarberg van 4 februari 2009;
- het rapport van het Oostenrijkse Rode Kruis en van Caritas van 17 augustus 2009;
- de rapporten van Human Rights Watch van 12 oktober 2009 en 1 november 2009;
- een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 10 november 2009;
- het rapport van NHC, NOAS en Aitima "Out the Back Door: The Dublin II Regulation and illegal deportations from Greece" van oktober 2009;
- jurisprudentie van deze rechtbank, nevenzittingsplaatsen Zwolle, Zutphen en Haarlem;
- jurisprudentie van het Verwaltungsgericht Frankfurt en het Bundesverfassungsgericht;
- een klacht van diverse vluchtelingenorganisaties in Europa tegen de Europese commissie, van 10 november 2009;
- naar de interventie van, onder andere, de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa in veertien lopende procedures bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) tegen Griekenland;
- het rapport van het Ecumenical Refugee Programme van 3 maart 2010;
- het rapport van Artsen zonder Grenzen van juni 2010;
- de memo van Amnesty International van 10 december 2008 en het rapport van 1 maart 2010;
- meerdere door het EHRM in 2009 getroffen interim measures.

Verzoeker heeft daarnaast betoogd dat Griekenland in strijd handelt met de Opvangrichtlijn (2003/9/EG) en de Procedurerichtlijn (2005/85/EG). Voorts stelt verzoeker zich op het standpunt dat er een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), nu hij zich heeft bekeerd tot het christendom. Verder heeft verzoeker ter zitting verwezen naar een door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) op 3 juni 2010 getroffen (gemotiveerde) interim measure (zaaknummer 30383/10). Ten slotte is verzoeker van mening dat verweerder het asielverzoek aan zich dient te trekken gezien de psychische gezondheid van verzoeker.

9. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

10. Op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel gaat verweerder er ten principale vanuit dat Griekenland de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het EVRM naleeft, tenzij er concrete aanwijzingen zijn voor het tegendeel. Indien deze concrete aanwijzingen bestaan, kan verweerder de behandeling van het asielverzoek aan zich trekken op basis van artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003.

11. De voorzieningenrechter overweegt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 3 november 2009 (nr. 200905828/1/V3), dat het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, Thomas Hammarberg, d.d. 4 februari 2009, geen concrete aanknopingspunten bevat dat Griekenland asielzoekers, zoals verzoeker, die in het kader van Vo 343/2003 zijn overgedragen, in strijd met zijn non-refoulementverplichtingen verwijderd. De door verzoeker overgelegde stukken die nog niet in de beoordeling van de rechtbank zijn betrokken leiden niet tot een ander oordeel. De voorzieningenrechter is reeds daarom van

30. JUL. 2010 14:26

NR. 792 P. 6/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

4

oordeel dat deze stukken verzoeker niet kunnen baten. Voorts is de voorzieningenrechter van oordeel dat de strekking van de overige hierboven genoemde stukken, voor zover niet reeds door de Afdeling betrokken bij de beoordeling in de uitspraak van 9 april 2010, LJN: BM1017, overeenkomt met de strekking van de door de Afdeling in deze uitspraak beoordeelde stukken. Onder verwijzing naar deze uitspraak van de Afdeling is de voorzieningenrechter van oordeel dat uit de door verzoeker overgelegde stukken niet volgt dat dublinclaimanten (zoals verzoeker) een risico op uitzetting in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen van zodanige aard en omvang dat het als reëel kan worden aangemerkt. De door verzoeker overgelegde stukken bevatten dan ook geen concrete aanwijzingen dat Griekenland zijn internationale verplichtingen jegens hem niet zal nakomen. Ook de verwijzing naar jurisprudentie van het Verwaltungsgericht Frankfurt en het Bundesverfassungsgericht, leidt de voorzieningenrechter – gelet op de jurisprudentie van de Afdeling, als zijnde de hoogste Nederlandse rechtsprekende instantie in bestuursrechtelijke geschillen als het onderhavige – niet tot een ander oordeel.

12. Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Griekenland (alsmede de detentie) verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt. Daaromtoe behoort te worden geklaagd bij de Griekse autoriteiten en daarna zonodig bij het EHRM. De voorzieningenrechter verwijst naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008, JV 2009/41. Ditzelfde geldt voor de gestelde schending van de Europese Richtlijnen. De door verzoeker ingeroepen, door de President van het EHRM getroffen interim measures van vóór 3 juni 2010 zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, zo ja, welke betekenis.

13. Ten aanzien van de door verzoeker ingeroepen door de President van het EHRM getroffen (gemotiveerde) interim measure van 3 juni 2010 (zaaknummer 30383/10), overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Bij deze interim measure heeft de President van het EHRM bepaald dat Nederland de desbetreffende (Somalische) vreemdelingen niet mag overdragen aan Griekenland. De President van het EHRM heeft bij die beslissing betekenis toegekend aan de volgende omstandigheden:

- de bewering van verzoekers dat zij mogelijk (direct of indirect) naar Somalië dienen terug te keren zonder dat de Griekse autoriteiten grondig hebben onderzocht of artikel 3 van het EVRM zich tegen deze terugkeer verzet;
- het gestelde risico van uitzetting uit Griekenland zonder dat verzoekers de mogelijkheid hebben gehad zich te wenden tot het EHRM;
- de huidige veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië; en
- het feit dat het EHRM momenteel in een aantal zaken dient te beoordelen of overdracht (op grond van Vo 343/2003) aan Griekenland van personen die stellen afkomstig te zijn uit Zuid- of Centraal-Somalië verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM.

14. Gezien het cumulatieve karakter van de door de President van het EHRM gegeven motivering moet naar het oordeel van de voorzieningenrechter worden geoordeeld dat voormelde interim measure vooralsnog in de weg staat aan uitzetting naar Griekenland van vreemdelingen die afkomstig zijn uit Zuid- of Centraal-Somalië. Niet kan worden geconcludeerd dat de reikwijdte van deze interim measure zich tevens uitstrekt over vreemdelingen die niet afkomstig zijn uit Zuid- of Centraal-Somalië. Daarbij is tevens van belang dat ook na het verschijnen van voormelde interim measure er nog immer verzoeken om een interim measure om verwijdering vanuit Nederland naar Griekenland te verbieden

30. JUL. 2010 14:26

NR. 792 P. 7/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

5

van vreemdelingen, die niet afkomstig zijn uit Zuid- of Centraal-Somalië, worden afgewezen. In het verweerschrift heeft verweerder gewezen op een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 30 juni 2010, waarin is gewezen op een afwijzing van een verzoek om een interim measure van 9 juni 2010 (zaaknummer 30528/10), welke procedure betrekking heeft op een vreemdeling van Irakese komaf die aan de President van het EHRM eveneens had verzocht om zijn verwijdering van Nederland naar Griekenland te verbieden. Gelet hierop alamede op de omstandigheid dat verzoeker niet afkomstig is uit Zuid- of Centraal-Somalië kan het beroep van verzoeker op de door de President van het EHRM getroffen interim measure van 3 juni 2010 niet leiden tot het oordeel dat verweerder in dit geval niet heeft mogen vasthouden aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

15. Voor zover verzoeker heeft willen betogen dat gelet op zijn eigen eerdere ervaringen in Griekenland hij aldaar geen asielaanvraag kan indienen, overweegt de voorzieningenrechter dat deze eerdere ervaringen geen betrekking hebben op een overdracht in het kader van Vo 343/2003. Niet concreet is gesteld dat verzoeker na overdracht in dit kader niet in staat zal worden gesteld tot het indienen van een asielaanvraag.

16. Ten aanzien van de stelling van verzoeker dat verweerder toepassing had moeten geven aan artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, gelet op zijn psychische gezondheid, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

17. Volgens onderdeel C3/2.3.6.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 kan de lidstaat, indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, ook in dergelijke individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Daarbij is het enkele gegeven van medische aspecten niet voldoende om te spreken van bijzondere omstandigheden, nu de medische voorzieningen in beginsel vergelijkbaar worden verondersteld tussen de lidstaten en het interstatelijk vertrouwensbeginsel er eveneens vanuit gaat dat de voorzieningen in de lidstaten, indien geïndiceerd, ook ter beschikking staan van de Dublinclaimant. Dit lijdt slechts uitzondering indien de vreemdeling met concrete aanwijzingen aannemelijk maakt dat dit uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

18. Verzoeker is daarin niet geslaagd. Ter zitting heeft zijn gemachtigde toegelicht dat verzoeker op 24 augustus 2010 een intakegesprek heeft bij het GGZ in verband met zijn psychische gezondheid. Verzoekers stelling wordt op geen enkele wijze nader onderbouwd, zodat de voorzieningenrechter geen aanleiding ziet om af te wijken van voornoemd uitgangspunt.

19. Voor zover verzoeker zich beroept op een mogelijk schending van artikel 3 van het EVRM in verband met zijn geloofsovertuiging en hij stelt dat hij gevaar loopt bij terugkeer naar Iran, kan dit evenmin slagen. Dit betreft immers de inhoudelijke beoordeling van het asiilverzoek. Daarvoor is Griekenland verantwoordelijk. Hetgeen verzoeker overigens heeft aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

20. Gelet op het vorenstaande heeft het verzoek geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek zal worden afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, zal de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 van de Awb, tevens het beroep ongegrond verklaren.

30. JUL. 2010 14:26

NR. 792 P. 8/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

6

-
21. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.
 22. De voorzieningenrechter beslist als volgt.

30. JUL. 2010 14:26

NR. 792 P. 9/9

AWB 10/13066 (voorlopige voorziening)
AWB 10/13063 (beroep)

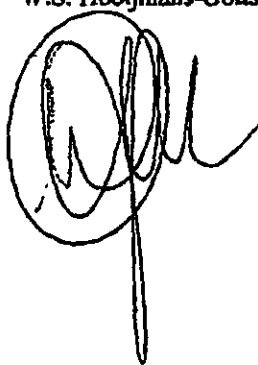
7

Beslissing

De voorzieningenrechter.

- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J. van Berchum als voorzieningenrechter in tegenwoordigheid van W.S. Hooijmans-Gottschalk als griffier en in het openbaar uitgesproken op 30 juli 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

30 JULI 2010

De Praktijk

advocatenkantoor

Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage
Per fax 070-3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 2 AUG 2010	
ZAAKNR.	201007491
AAN:	V-491
BEHANDELD: DD:	PAR:

's-Hertogenbosch, 2 augustus 2010

Betreft : Immigratie- en Naturalisatiedienst
Ons kenmerk : 00001934D AV/av

Inzake:
Geboren:
Nationaliteit: Iraanse
IND-nummer: 0910-15-1391
V-nummer:

Geeft te kennen,

Appellant is de heer , geboren op te Iran en
verblijvende te OC Eindhoven, doch woonplaats kiezende te 's-Hertogenbosch aan het
Julianaplein 33 (5211 BB). Ondergetekende stelt zich bepaaldelijk gevolmachtigd dit hoger
beroep in te dienen.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 30
juli 2010 met Awb nummer 10/13066 (productie 1).
De rechtbank heeft het beroep, gericht tegen de afwijzing van de asielaanvraag, ongegrond
verklaard.

Samenvatting uitspraak

In bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant terzake zijn asielaanvraag, ongegrond
verklaard. Appellant heeft asiel aangevraagd op 15 oktober 2009. Deze asielaanvraag is afgewezen
bij beslissing van IND van 8 april 2010 omdat Griekenland verantwoordelijk is voor de behandeling
van het asielverzoek.
Op 8 april 2010 is beroep ingesteld tegen deze beslissing.

mw. mr. E.L. Garnett | mw. mr. A.A.W.A. Vissers
mw. mr. A. Kurt-Geçoglu | mw. mr. I. van den Elshout | mr. J.A.A. Vos
Advocatenkantoor De Praktijk | Postbus 1535 | 5200 BN | 's-Hertogenbosch
Bezoekadres - Julianaplein 33 | 5211 BB | 's-Hertogenbosch
info@de-praktijk.nl | www.de-praktijk.nl | T 073 - 615 94 00 | F 073 - 615 94 09

De rechtbank heeft het beroep ongegrond verklaard.

De rechtbank vindt dat de strekking van de overgelegde stukken overeen komt met de stukken die reeds door uw afdeling op 9 april 2010 zijn beoordeeld. Onder verwijzing naar uw uitspraak van 9 april 2010, acht de rechtbank het niet aannemelijk dat er een reëel risico is op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar Griekenland.

De rechtbank is tevens van mening dat een voorbeeld van een asielzoeker die is uitgezet door Griekenland, zonder beoordeling van zijn asielverzoek, nog niet betekent dat er concrete aanwijzingen zijn dat Griekenland zijn verplichtingen niet nakomt.

Inleidende opmerkingen

Appellant is van mening dat er in de onderhavige procedure *"vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven"*. Het onderhavige appèlschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor vereenvoudigde behandeling.

Grievens

1. *De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat uit de door appellant overgelegde stukken niet volgt dat dublinclaimanten -en dan appellant als Christen in het bijzonder- een risico lopen op uitzetting in strijd met artikel 3 EVRM van zodanige aard dat het als reëel kan worden aangemerkt. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling d.d. 9 april 2010, maar appellant heeft recentere stukken (die in april en mei 2010 bij het EHRM zijn ingediend) overgelegd, alsmede een recente uitspraak en recente interim measures.*

Appellant heeft aangevoerd dat de presumptie dat ervan mag worden uitgegaan dat Griekenland zijn verplichtingen uit hoofde van de verdragen naleeft, moet wijken, gelet op de overgelegde rapporten.

De rechtbank gaat niet inhoudelijk in op de overgelegde rapporten maar verwijst naar uw afdelingsuitspraak van 9 april 2010.

Echter, appellant heeft een flink aantal rapporten overgelegd die dateren van na de uitspraak van 9 april 2010.

Zo is verwezen naar een rapport van Amnesty International d.d. maart 2010, getiteld *"the Dublin Trap; transfers of asylum seekers to Greece"*. In dit recente rapport toont Amnesty International uitgebreid aan dat asielzoekers die overgedragen worden aan Griekenland het slachtoffer worden van verschillende mensenrechtenschendingen. Zo slagen de Griekse autoriteiten er niet in te voorzien in een eerlijke en toegankelijke asielprocedure. Van de 20.000 asielaanvragen die in de loop van de eerste zeven maanden van 2009 werden onderzocht, werd slechts in 20 dossiers asiel toegekend.

Daarnaast voorziet Griekenland niet in daadwerkelijke beroepsmogelijkheden. Asielzoekers hebben onvoldoende toegang tot juridische bijstand, tolken en andere noodzakelijke informatie. Het overgrote deel van de asielzoekers wordt automatisch vastgehouden bij aankomst in de luchthaven van Athene, vaak in barre omstandigheden.

De economische en sociale rechten van asielzoekers worden niet gerespecteerd. De opvang laat te wensen over met onvoldoende accommodatie en gebrekkige toegang tot gezondheidszorg. Bovendien riskeren asielzoekers gerefoeleerd te worden.

Er zijn ook bewijzen dat Griekenland asielzoekers (illegaal) uitzet naar bijvoorbeeld Turkije. Ook uit het overgelegde UNHCR rapport van december 2009 en het NOAS rapport volgt dat Griekenland zich niet altijd houdt aan het beginsel van non refoulement.

Appellant heeft tevens een beroep gedaan op zeer recente documenten van de UNHCR, de Commissioner for Human Rights, het Air Center, Amnesty International en het Greek Helsinki Monitor. Het zijn rapporten uitgebracht op verzoek van het EHRM in de eerste 14 aanhangige gevoegde Nederlandse Dublin Griekenland zaken. De standpunten van deze *third party interveners* zijn nog niet door u beoordeeld.

De conclusie van Amnesty International sluit aan bij het oordeel van de UNHCR in de conclusie: *UNHCR respectfully submits that any presumption that Greece is able to fulfill its international obligations vis-a-vis Dublin transferees and asylum-seekers must be assessed in light of the information above. Further, as asylum-seekers readmitted to Greece do not enjoy "practical and effective" access to international remedies, Dublin II transfers should be suspended until such time as such access is assured.*

De Commissioner for Human Rights, stelt het volgende:.

In conclusion, the Commissioner considers that current asylum law and practice in Greece are not in compliance with international and European human rights standards. In particular:

- access to refugee protection remains highly problematic, notably due to the non-functioning of the first instance Advisory Refugee Committees, lack of proper information on asylum procedures and legal aid that should be available to potential or actual asylum seekers, widely reported instances of refoulement or non-registration of asylum claims;*
- the quality of asylum decisions at first instance is inadequate, notably because of structural deficiencies and lack of procedural safeguards, in particular concerning the provision of legal aid and interpretation;*
- existing domestic remedy against negative asylum applications is not effective;*
- asylum seekers, including persons transferred under the Dublin Regulation, face extremely harsh living conditions in Greece.*

De rechtbank laat zich vrijwel niet uit over deze recente rapporten, terwijl de nieuwe informatie nu juist aanleiding had moeten zijn om van het genoemde uitgangspunt af te wijken.

Het verschil met de eerdere rapporten is dat deze recente rapporten (ook) uitgebreid ingaan op terugkerende Dublin claimanten (en het dus niet slechts hebben op asielzoekers die Europa voor de eerste keer inreizen).

Appellant heeft tevens nog verwezen naar de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 6 mei 2010, rechtbank Maastricht van 9 juli 2010 alsmede naar de talloze interim measures van het EHRM alsmede naar de vragen die gesteld zijn aan Nederland en Griekenland. Zowel verweerder als uw Afdeling stelden zich op het standpunt dat deze Interim measures niet voldoende gemotiveerd waren om te concluderen dat dit in zijn algemeenheid zou kunnen gelden.

Inmiddels heeft het EHRM op 3 juni 2010 een gemotiveerde interim measure getroffen. Deze interim measure gaat weliswaar over Somalië, maar er volgt duidelijk dat een van de redenen is dat er gesteld is dat er een schending van artikel 3 EVRM dreigt, is, omdat Griekenland Somaliërs *zonder een grondige beoordeling* uitzet naar Somalië en zonder de kans om zich tot het EHRM te wenden. In casu komt appellant uit Iran. Appellant is een tot een Christen bekeerde Moslim, iemand die dus de doodstraf kan verwachten bij terugkeer in Iran, omdat hij als afvallige wordt gezien.

Ook appellant stelt zich op het standpunt dat hij een reëel risico loopt om uitgezet te worden naar Iran en derhalve een reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, *zonder dat er een grondige beoordeling van zijn zaak in Griekenland heeft plaatsgevonden.*

Het uitgangspunt is dat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Echter, indien er concrete aanwijzingen worden aangedragen dat Griekenland ten aanzien van asielzoekers, Dublin-claimanten inbegrepen, zijn internationale verplichtingen niet nakomt, dan dient verweerder nader onderzoek te doen en zijn beslissing nader te motiveren. De vraag doet zich voor wanneer er nu eindelijk concrete aanwijzingen aangedragen zijn. Verweerder kan niet blijven volstaan met de stelling dat er geen concrete aanwijzingen zijn aangedragen, als er inmiddels al een vijftigtal rapporten, enkele tientallen uitspraken en een honderdtal interim measures zijn overgelegd in de "Dublin-Griekenland" zaken.

De uitspraak kan dan ook niet in stand blijven.

2. *De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat het feit dat appellant al eerder is uitgezet uit Griekenland, geen betrekking heeft op een overdracht in het kader van Dublin.*

Appellant is reeds eerder door de Griekse autoriteiten uitgezet naar Turkije. Hieruit volgt dat de Griekse autoriteiten niet inhoudelijk hebben gekeken naar het asielverzoek van appellant.

Omdat appellant al eerder zonder grondige beoordeling van zijn asielverzoek, was uitgezet, loopt hij een extra risico meteen uitgezet te worden naar Turkije of zelfs naar Iran. Immers, de Griekse autoriteiten hebben al eerder te kennen gegeven in ieder geval niet naar de zaak van appellant te willen kijken. De zaak van appellant verschilt dan ook ten opzichte van anderen. Appellant is daadwerkelijk al eens uitgezet.

In de meeste recente rapporten (die zijn ingediend in de 14 aanhangige EHRM zaken) is uitgebreid besproken over het feit dat er geen mogelijkheden zijn om zich te beklagen bij de Griekse autoriteiten, laat staan bij het EHRM.

Amnesty heeft niet *een enkel voorbeeld* gegeven waaruit blijkt dat er in zijn algemeenheid wordt gerefouleerd richting Turkije en dus dat er concrete aanwijzingen zijn dat er een risico is op refoulement. Amnesty heeft een vijftal voorbeelden gegeven, waaronder die van de groep Koerden die na het aanvragen van asiel in op buitenwettelijke wijze in Turkije waren 'gedumpt'. Amnesty heeft tevens een voorbeeld gegeven van een Dublinclaimant die is gerefouleerd. Appellant is het zoveelste voorbeeld van refoulement.

Een mogelijkheid om zich te beklagen is er gewoon niet, want indien iemand vanuit detentie illegaal de rivier wordt opgezet, dan is er feitelijk geen mogelijkheid zich te beklagen.

De beslissing van de rechtbank 's-Hertogenbosch kan dan ook geen stand houden.

Appellant komt tot de conclusie dat de uitspraak van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 30 juli 2010 niet in stand kan blijven.

Redenen waarom

appellant u verzoekt :

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de bestreden uitspraak te vernietigen en het inleidende beroep gegrond te verklaren en;
- de Minister van Justitie en te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

A.A.W.A.Visser,
bepaaldelijk gevolmachtigde

Cc verweerder

